

af den største Betydning for hans personlige Udvikling, hvilket dog . . . ideelt set . . . maa siges at være det vigtigste.“

„Undskyld, mine Herrer!“ afbrød Fru Salomon lidt nervøst; hun havde siddet og iagttaget Jakobe, der hørte efter med et anstrengt Udtryk i Øjnene. „De maa ikke tage mig det ilde op, men det var Meningen, at vi skulde køre en Tur. Vognen holder for Døren. Jeg kan høre, at min Mand knalder med Pисken.“

Aron Israel blev forlegen, og alle rejste sig straks og gik op. Ogsaa Jakobe fulgte men lidt langsommere og i Afstand. Da hun var kommen op ad den brede Marmortrappe og havde naaet Terrassen foran Villaen, blev hun et Øjeblik staaende her med Haanden paa Brystlænet og saae i Tanker ud over Havet.

Vognen — en Charabanc — holdt udenfor Forstuetrappen, og Philip Salomon i højstegen Person sad paa Kuskepladsen med to af de halvstore Børn ved Siden. Da det kom til Stykket, foretrak Rosalie og hendes Veninder at blive hjemme og spille Krok, og Kandidat Balling vilde derfor heller ikke med. Ligeledes undskyldte baade Aron Israel og Onkel Heinrich sig, fordi de ikke turde udsætte sig for Aftenkøligheden. Nanny, hvem Faderen nu spurgte om, var ikke til at finde; hun var gaaet bort straks efter Middagen, fordi hun havde sat Dyhring Stævne ved Stationen. Der blev saaledes god Plads baade til Per og Ivan, hvilket var ganske imod Fru Salomons Beregning. Endnu i sidste Øjeblik søgte hun at blive dem kvit ved at henstille til dem at følge Ballings Eksempel og vise sig galante overfor de unge Piger; men Per